

BRÁNA

AKTUALITY BRANICKÉHO SBORU ČESKOBRATRSKÉ CÍRKVE EVANGELICKÉ

XV. ročník, číslo 5 – květen 2009

2

Brána 5/2009

STARŠOVSTVO II. KVĚTNA 2009

Zápis z první části 696. schůze staršovstva konané v pondělí 11. května 2009

Přítomni:

členové: Bruncko, Drápal, Dus, Holý, Mazný, Novotný, Plhák, Pospíšil, Skuhra, Slabý, Stralczynská, Zvánovcová
náhradníci: Hoznauer, Chadima, Žilková

- 1) Bratr Pavel Novotný předložil přítomným seznam činností, které jako kurátor vykonával.
- 2) Proběhla diskuse o možnostech rozdělení činností z výše uvedeného seznamu mezi členy staršovstva a případně další subjekty.
- 3) Staršovstvo zvolilo jako pokladní sestru Janu Stralczynskou.
- 4) Staršovstvo zvolilo jako účetní sestru Miluši Kolářovou.
- 5) Práce bytové komise pokračuje.
- 6) Schůze byla přerušena a bude pokračovat v pondělí 25. května 2009 od 18:30 hodin.
- 7) Během výše uvedeného pokračování schůze proběhne volba kurátora a dalších funkcionářů.

Zapsal M. Mazný

VÍRA

Je celkem běžné se setkat s názorem, že mnohé z toho, co křesťané říkají – třeba i to, o čem mluvíme v tomto cyklu – dává sice dobrý smysl, ale že to přeci jen požaduje nadměrné spolehnutí na něco, co není přístupné naší zkušenosti a příliš se vymyká každodenní realitě. Někdo jiný řekne, že by rád uvěřil, ale nemá dar víry. A jiný položí otázku, co mu to přinese, když uvěří.

Zkusme se nejprve s některými otázkami a námitkami alespoň částečně vyrovnat. Víra se skutečně týká věcí, které nevidíme. Nicméně spousta jevů, o kterých jsme mluvili, je dnes až překvapivě snadno v odborných kruzích přijímána. Moc odpuš-

tění, síla oběti, negativní důsledky neschopnosti být sám se sebou, následky vnitřních zranění způsobených nepřijetím, destruktivní moc manipulace, potřeba rozhovoru a sdílení, to jsou věci, které profesionálové zabývající se potřebami lidského nitra nepochybně existují i přesvědčivé studie o ekonomických důsledcích hříchu – například o vysoké ceně transakčních nákladů ve společnostech s malou mírou vzájemné důvěry nebo o devastujících důsledcích toho, když se výchova bez otce stane takřka normou. To, co křesťanství říká, je logické, a v mnoha směrech to dává smysl každému, kdo se dívá okolo sebe s očima otevřenými. Přes-

to uvěřit v Krista je jakýsi krok navíc, který je pro mnoho lidí jakoby neuskutečnitelný. Zastavme se u několika důvodů.

1. Pro mnoho lidí je obtížné přijmout, že v křesťanství hraje tak důležitou roli konkrétní událost, která se stala v určitý den a určitou hodinu. Je pro ně též obtížné přijmout, že by k Bohu nevedla nějaká jiná alternativní cesta. Jsme přeci jenom zvyklí, že cest a pravd bývá více a že důležité bývají principy, nikoliv události, navíc jsou-li dva tisíce let staré.

Tato námitka je vážná, není však v zásadě nová. Staří Řekové měli velmi jasný cit pro abstraktní myšlení a založit svůj život na zprávě o zmrtvýchvstání Krista už tehdy mnozí vnímali jako absurditu, podobně jako je tomu dnes. Tehdy sice nehrála takovou roli vzdálenost časová, ale na druhou stranu daleko významnější roli hrála vzdálenost geografická, jejíž vnímání bylo zvýrazněno pocitem kulturní nadřazenosti a bagatelizací okrajových provincií, mezi které Palestina jistě patřila.

V moderní době je tato námitka umocněna dojmem, že světu okolo sebe rozumíme, že chápeme podstatu procesů, které kolem nás probíhají, že máme svůj osud víceméně ve svých rukou, a že díky tomu také zažíváme současný blahobyť. Tento náhled se ovšem rychle hroutí, když se setkáme se slabostí svého těla nebo když jsme konfrontováni s tím, že jsme z té blahobytné společnosti nějak dlouhodobě vyloučeni. Řečeno tradičním jazykem, většinou se chováme jako bychom byli bohové, a potřebujeme pořádný otřes, abychom viděli, že realita je jiná. Nejde však o to uvěřit ze slabosti, ale připustit si, že ten poničený a porušený svět, který zahlédneme, když jsme na tom mizerně, je ve skutečnosti ten pravý, že jiný není a ani

v minulosti nebyl. Lze před ním utéct, ale vždy jen dočasně. Ekonomická prosperita, bezpečí rodiny, věda, politika, a někdy i charita, to všechno může sloužit jako ochranná slupka. Je to tak přirozené, a v moderní době je to navíc vše ještě zesíleno přítomností virtuální reality.

Filosoficky je otázka, co je ten pravý svět, velice zajímavá a její studium může být opravdu podnětné. Z biblického hlediska je však převažující lidský postoj především věcí pýchy, která dřívě v každém z nás (a může se jevit jako lidská hrdost). Vážíme si lidského důmyslu, podnikavosti, moci a poznání. Přijali jsme určitá kritéria, co je a co není podstatné. A najednou by to základní mělo spočívat v moci ukřižovaného Ježíše? Moc oběti ani skutečnost zmrtvýchvstání se opravdu do našich běžných představ o tom, jak to ve světě chodí, nehodí. Ježíšova zvěst je o tom, že v království Božím to chodí jinak, že tam jsou jiná kritéria, a že jsme do něj zváni. Důsledně ji tichý hlas v našem nitru. Vždycky je to nakonec o tom, zda mu přitakáme či ne.

2. Mnozí se nemohou smířit s představou, že existuje někdo nebo něco, co nejsme schopni někam umístit. Tato námitka se zdá opírat o vědecké myšlení, ale když se zamyslíme třeba nad povahou fyzikálních rovnic, tak ony také nikde prostorově neexistují. Přesto se učí o jejich důsledcích. Pokud někoho trápí takovéto otázky, lze možná doporučit postupovat jako vědci, kteří mají ověřit nějakou hypotézu. Začnou předpokládat, že je pravdivá, a hledí, zda pozorování je v souladu s tímto předpokladem. Nejde o úplně totéž, ale v něčem tady podobnost je. Abychom se mohli s něčím vážně vyrovnat, musíme to vzít vážně v tom, co o sobě tvrdí. A Ježíš

říká, že přijde k těm, kdo ho hledají. Takové tvrzení lze jistě podrobit testu.

3. Časté, a možná nejčastější, je, že člověk si otázku Boží existence vůbec nepřipustí. Tvrdí, že takové otázky ho vůbec netrápí, že náboženství ho absolutně nezajímá. Takový postoj je nutno respektovat. Lze se však modlit za dvě věci. Jednak aby takový člověk nepromeškal čas příhodný, kdy se mu najednou ukáže život v jiném světle, jednak, aby nepřecenil své síly. Často se lidé domnívají, že vystačí s takzvaným slušným životem. Ono to opravdu mnohdy hodně dlouho jde, zvláště když vyrůstáme v rodině, kde se lidé mají skutečně rádi. Není naším úkolem soudit a vyhledávat na životě druhých slabá místa. Vždy je dobré si připomínat biblické slovo „Kdo stojí, hlediž, aby nepadl“. Přesto při dlouhodobém pohledu je vidět, jak nezakotvenost ve víře lidský život vyprazdňuje. Často si lidé ani neuvědomují, jaké bohatství přijali od věřících rodičů, a i když sami předají jisté hodnoty svým dětem, těm už chybí vnitřní pochopení jejich smyslu, aby je předali dále. Nezakotvenost ve víře také většinou znamená menší schopnost unést zlobu tohoto světa. Kolik lidí toužících po obyčejných slušných vztazích bývá využito, zneužito a odhozeno. Jak bývají opuštěni, sami, bez naděje, zneuznaní, bezmocní. Jistěže tohle postihuje i křesťany. Naše víra se ve styku s obklopujícím blahobytem snadno otupuje a ztrácí svou sílu. Potřebujeme jeden druhého, abychom se povzbuzovali a neztratili z očí to podstatné, to jest Krista.

Víra se rodí ze slyšení. Z pozvání ke přijetí. Ze zjištění, že Hospodin odpovídá. Víra dosvědčuje, že je tady něco podstatného, co nemám a nebudu mít nikdy úplně pod

kontrolou, a přeci se na to mohu spolehnout. Víra je mnohem méně založena na zkušenosti, než se myslívá. Je mnoho lidí, kteří řeknou „Pane, jestliže se tohle stane, tak uvěřím“. Ono se to stane, a ten dotyčný si to nějak vysvětlí, nějak se s tím vyrovná. Zkušenost může víře pomoci, ale to důležité je vztah k Hospodinu. Ten lze získat i ztratit. Je mnoho lidí, kteří prožili ve společenství křesťanů velké věci, viděli, jak se mění lidské životy, a přesto od víry odešli. Jejich život se dostal někam jinam, jejich bývalá víra jim přestala dávat smysl, stala se minulostí. Často to začalo tím, že se setkali s pokrytectvím, že viděli, jak se velká slova používají k zakrytí hříchu. Jiná forma pokrytectví se objevuje, když se po lidech chce, aby přitakali něčemu, na co jejich víra nestačí. Křesťanské společenství, které se uzavře sdílení pochybností, třeba i o těch nejzákladnějších bodech, může způsobit mnoho hořkosti.

Ztratit víru lze kupodivu také, když církevní společenství příliš usiluje o co nejlepší a nejpřesnější vyjádření toho, za čím si stojí. Některé formulace se totiž pro lidi mohou stát břemenem. Význam slov se posouvá, neboť se mění svět, ve kterém žijeme. Jejich chápání závisí na našem vzdělání, na naší výchově, na tom, které pojmy vnímáme jako základní a které jako odvozené. Církev jakoby chodily od extrému k extrému. Někdy působí dojmem, že vlastně není nic závazného, že to nejdůležitější je jakási všeobíhající otevřenost a že jakákoliv určitost zavání samospravedlností. Jindy formulují naopak téměř vše podrobně a přesně a nepřipouštějí si, že jednotlivá dílčí tvrzení mají z pohledu běžných věřících váhu detailů pojistné smlouvy. Jejich dosah totiž při podpisu v plnosti většinou stejně nepochopíme, i když jejich význam se v konkrétní situaci

může ukázat až bolestivě velký. To ale nic nemění na tom, že při rozhodování o podpisu jde především o to, zda firma, kterou jsme dali důvěru, které jsme v jistém smyslu svěřili svou budoucnost, je opravdu poctivá.

Důvěra v Ježíše pochází z toho, že on dává důvěru nám. Má být podepírána vzájemnou láskou ve společenství, která dosvědčuje, jak to chodí v Božím království, jaké jsou jeho principy. Krok víry je spolehnutí se, že na nich lze skutečně založit svůj život. V zápase víry pak jde o to si nenechat toto rozpoznání sebrat. Vítězný zápas víry ale nemusí zvenku viděno okamžitě přinést plody. Někdy se zdá, že jsme blízko, že naše svědectví je opravdu přesvědčivé, že se nám druhému člověku opravdu podařilo otevřít jinou dimenzi, a pak to krachne. Vezměme si jen příběh Ježíše před Pilátem. My už víme, jak to dopadlo, ale čteme-li například Lukášovo podání jakoby poprvé, musí nás až zamrazit, jak blízko Ježíš byl tomu, aby Pilát získal na svou stranu. Když Ježíš na jeho otázku, zda je králem, odpovídá „Jasně, že jsem“, tak Pilát velmi jasně tuší, že je to pravda. Přesto Ježíše vydává smrti.

Ježíšův příběh však nekončí jeho smrtí. Přichází zmrtvýchvstání. Věřit v Ježíšovo vzkříšení je těžké. Stal se z něj velikonoční příběh, takové vyprávění na pomezí reality. Nemá smysl zakrývat, že pro mnoho křesťanů je problém ho vzít jako holý fakt. Nevěra na nás otvírá svůj temný nenasytý jícen. Je pořád s námi. Je v nás něco, co nechce, abychom byli vytrženi ze smrti do života. Dosvědčuje to i zkušenost lidí, kteří skutečně zažili velké skutky víry, to, čemu se říká zázrak. Zkušenost naplněné modlitby člověka leckdy šokuje.

Má radost, a současně je zaskočen pocitem, že to přece nemůže být pravda. I v okamžicích setkání s Boží mocí v nás hlodá nevěra. Tak to je. Bůh nás zve na cestu, my na ni zdráhavě vykročíme, ale pořád se ohlížíme zpět po své agendě, po svých plánech, po realitě, ve které se cítíme doma a které se domníváme rozumět.

Co s tím? Nevěra může být slabostí nebo odmítnutím. To druhé má často formu kritiky, jak to dělají druzí špatně. Nacházíme na nich tolik slabých míst, že je hned po ruce spousta záporných příkladů, kam to vede, když člověk vezme slova Písma příliš vážně. A vlastně nevidíme, že bychom dělali něco špatného, když se věnujeme svým normálním úkolům. Na tom skutečně samo o sobě nic špatného není. Přesto tušíme, že jsme zváni k něčemu většímu. Jistě, i s malou vírou lze následovat Ježíše. A i s velkou vírou lze padnout do hříchu. Rozdíl mezi malou a velkou vírou ale je, alespoň evangelia o něm píš. Víra roste tím, že obстоjíme ve zkouškách. A ve zkouškách obстоjíme, budeme-li poslušní. Poslušnosti se v dnešním světě, který se rád vymezuje proti autoritám, těžko rozumí. O Ježíšovi čteme, že byl poslušný, a že byl ve všem zajedno s Otcem. To je smysl poslušnosti. Abychom chtěli být zajedno s Otcem, abychom rozuměli tomu, co on nám říká. K tomu mají směřovat i naše modlitby, posty, chvály, četba Písma, rozhovory s bratry a sestrami. Není to vlastně nic složitého. Až na to, že se nám to málokdy daří. Chybí nám totiž poslušnost. Co se stane, až se k ní odhodláme?

Aleš Drápal pro hovory Gama

I. KVĚTEN NA CHATĚ U SLABÝCH

Opět obdiv hostitelům! Počet účastníků se rok od roku zvyšuje – různé pokusy o sečení přítomných se liší, ale shodují se v tom, že jich bylo víc než 95, z toho minimálně 31 dětí, určitě dva psi, ale ti v součtu nejsou. Počasí nám již tradičně přálo, takže většina aktivit se odehrávala na zahradě a na hřišti. Úprava hřiště proběhla v měsíci předcházejícím velké májové akci, za pomoci početné brigády a hlavně díky Sašovi Slabému, který obětoval několik víkendů konečným úpravám povrchu.

Hlavním dopoledním programem bylo sportovní klání několika věkových kategorií za hojné účasti diváků.

Soutěžilo se v hodu míčkem, běhu, skoku do dálky...

Vítězové byli odměněni medailemi a mohli zažít slastný pocit na stupních vítězů.

Po závodech následoval zlatý hřeb dne: guláš u slavnostně prostřeného ping pongového stolu. (chlebíčky a moučníky a jiné sladkosti průběžně mizely ze stolů u chaty).

Na opékání buřtů došlo až někdy v 6 hodin večer, ale to už se i ti vytrvalejší pomalu vytráceli. Vytrvala jen skupinka mládeže, která přišla s bágly a karimatkami, aby si na chatě užila ještě celou noc a následující den.

Foto: Dana Slabá

KŘEST

19. dubna 2009
Byl pokřtěn bratr **Jiří Peřinka**

NAROZENÍ

21.4.2009
se manželům Evě a Janu A. Dusovým
narodil syn **František**

TURISTÉ

Zvu na výlet

24. května 2009

Pojedeme z Masarykova nádraží (odjezdy vlaku jsou vždy ve tři čtvrtě na celou - pokud by bohoslužby končily v půl jedenácté, jeli bychom v 11.46 hod.) do Libice nad Cidlinou a odtud pěšky do Poděbrad kolem Cidliny a kolem Labe. Na soutoku (tedy po 1,5 km chůze) je možnost oběda a také minivláček na kolečkách do Poděbrad, nebo pěšky ještě 3 km. V Poděbradech si projdeme park a kolonádu (fontána už funguje, záhony jsou osázené) a pak, kdo bude chtít, můžeme zajít na naši zahradu. Zpátky jezdí osobáky zase každou hodinu před tři čtvrtě na celou nebo rychlíky za šest minut celá (asi si koupíme v Praze už zpáteční jízdenku). Moc zdravím a posílám fotky z minulého výletu, kterou dělal Alan.

Lenka

RODINNÉ NEDĚLE

Bratr Jiří Kutina věnoval Bráně své fotografie z dubnových a květnových rodinných bohoslužeb.

Vidíte to soustředění?

A radost ze společného hraní a zpívání?

BAZAR DOBŘÍŠ 18. – 22. 5. 2009

18.4.2009 od Samuela Hejzlara

Vážený přátelé,

dovoluji si Vás pozvat na náš tradiční bazar oděvů, který chystáme od 18. 5. do 22. 5. Pro Vás, naše milé přátele, bude samozřejmě výběr umožněn již v neděli, 17. 5. po bohoslužbách. Budeme rádi, pokud přijmete pozvání již na bohoslužby, které jsou od 10.00. Jinak ve všední dny je otevřeno od 09.00 - 12.00, 13.00 - 18.00. Prosím o zveřejnění této informace a pozvánky též v kruhu Vašich přátel.

Pokud někteří ještě nevíte, o co kráčí, pak jde o nabídku oděvů (převážně), které nám sbírají naši němečtí přátelé ve sborech, s nimiž máme partnerský vztah (občas tam poslouchám kázání). Oděvy pak nabízíme široké veřejnosti dobříšska a z výtěžku řešíme část nákladů a zbyde i pro rozvoj sborové činnosti.

Posílám ještě odkaz na reportáž, zveřejněnou na Youtube - mnozí již asi víte, naše mládež se před dvěma lety zúčastnila mezinárodního projektu s tématem "Žít pro přesvědčení" a vloni byla tato snaha v Berlíně oceněna jednou ze tří cen. Německá televize se pak rozhodla natočit tuto reportáž, u nás šla údajně také, myslím, že na ČT 24. Hlavní postavu projektu jistě poznáte :-)

<http://www.youtube.com/watch?v=MVI4URDH0NU>

Přeji krásnou sobotu a hojnost obcerstvení ze zřířejšího zvěstování evangelia!

Samuel Hejzlar jun.
farář FS ČCE v Dobříši
Tel: 603 578 108

Pravidelný sborový program

Neděle 8:30 Chvály
(mimo 1. neděli v měsíci)

Neděle 9:30 **Bohoslužby**
první neděli v měsíci jsou rodinné služby
Boží; **třetí neděli** v měsíci je vysluhována sv.
Večeře Páně

Úterý 17:00 – 19:00 **Dorost**

Úterý 18:30 – 21:00 **Mládež**

Středa 18:00 – 19:30 **Biblická hodina**

Středa od 16:30
**Setkání předškolních
děti a prvňáčků (i s maminkami)**

úřední hodiny faráře
PhDr. Lud'ka Rejchrt
pondělí a pátek 10,00 – 11,30
středa 17,00 – 18,00

Obsah

Staršovstvo	2
Víra	2
1 květen na chatě u Slabých	6
Oznámení	8
Turisté	9
Rodinné neděle	10
Bazar Dobříš	11
Poslední stránka	12

Verš na květen

Nemůžeme nemluvit toho, co jsme
viděli a slyšeli.

Skutky 4,20 K

Zdroj: <http://www.dulos.cz/cz/jb/hesla>

BRÁNA

XV. ročník, číslo 5 – květen 2009

Pro členy a příznivce sboru ČCE Praha – Braník.
Vychází jednou měsíčně kromě prázdnin.

Redaktorka: Růžena Černá

Redakční rada: J. Čierná, A. Drápal, P. Řičan

Grafická úprava: Jakub Čierný

Příspěvky odevzdejte redakci, pokud možno i na
disketě, nebo pošlete mailem na adresu
mścerny@volny.cz

Uzávěrka: druhé pondělí v měsíci.

Sbor Českobratrské církve evangelické
Modřanská 118, 147 00 Praha 4 – Braník
tel.: 244 461 037

<http://branik.evangelnet.cz>, branik@evangelnet.cz

číslo účtu: 135027438/0300

Variabilní symbol pro dary na křesťanskou službu je 111

Fotografie na titulní straně: <http://www.west-norfolk.gov.uk>